

« οἷκτον! βοήθειαν! » Εἶχον εὐρεθῇ ἐν αἰθούσῃ ὅπου ὡς κεφαλαὶ νεκρῶν ἐστήλουντο ἐπὶ ιδίῳ βάθρῳ αἱ περιτομαὶ καὶ τὰ ἀγάλματα ἅπερ ὁ Μόμμιος εἶχε μεταχομίσει ἐκ τῆς Κορίνθου τῆς ἀφνειοῦ, ἐκ τῆς Βαβυλωνίου Κορίνθου· ἐκεῖ πλησίον ἐδείκνυντο ἀγάλματα τοῦ Πραξιτέλους ἢ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ ὥσεί μοι ἐφώναζον « ἰδοὺ αἱ χάριτες περὶ ὧν λαλοῦσιν οἱ ποιηταὶ ἡμῶν, ὦ συμπολιταί! » εἰς δὲ τὸ βάθος μικρᾶς τινοῦς αἰθούσης κεκλεισμένης καὶ εἰς δύο διηρημένης οἶονεῖ εἰς πρόναον καὶ εἰς σηκὸν ἠγεῖρετο ἐπὶ στυλοβάτου ἡ Ἀφροδίτῃ τῆς κώγχης λεγομένη ἥς ἔμπροσθεν ἐξ ιδιαιτέρας εὐνοίας εἶχεν ἐπιτραπὴ νὰ καθίσωσιν ἐπὶ ἐδρῶν τρεῖς Ἀγγλοὶ λόγιοι, δύο σοφοὶ Γερμανοὶ καὶ μία προβεβηκυῖα Ἀμερικανίς. « Ἐχὼ εἰς τὴν διάθεσίν σας μίαν ἑδραν » μοι εἶπεν ὁ φιλόφρων Διευθυντής, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ μὲ ξεναγῇ· « οἱ κύριοι μένουσιν ἐδῶ ἀπὸ τριῶν ὥρῳ » μοι προσέθηκεν. Ὅποια αἰσθήματα καὶ ὁποίας ἐντυπώσεις ἐνέπευσέ μοι ἡ Ἀφροδίτῃ ἐκείνη ἐν ἄλλῃ τινὶ ὁμοίᾳ τῇ σημερινῇ περιστάσει ἐσχιαγράφησα. Ὅ πάντοτε συνοδεύων μοι Ἰταλός, ὅτε ἐξήλθομεν, « τώρα σὲ φθονῶ, εἶπεν, ἐγὼ, ἐὰν σὺ δὲν μὲ ἐφθόνησας χθὲς τὸ ἐσπέρας. Naί, σὲ φθονῶ διότι εὐρίσκεται ἐν ἡγεμονικῇ χώρᾳ, ἐν μεγάρῳ περικαλλεῖ τοῦ ἀχανοῦς καλλιτεχνικοῦ τῆς πατρίδος σου βασιλείου. Σὲ φθονῶ, διότι ἐνῷ οἱ ξένοι οἱ τὴν Ρώμην ἐπισκεπτόμενοι ἐν βλέμμα μόνον διαβατικὸν ρίπτουσιν εἰς τὰ μνημεῖα τῶν Ρωμαϊκῶν ἀψίδων καὶ εἰς αὐτὸ ἔτι τὸ Κολοσσαῖον, τὰ Ἑλληνικὰ μνημεῖα προσελκύουσιν ὥς μαγνῆται τὰς ἀτενεῖς αὐτῶν ὀψεις καὶ ὥς Σειρῆνες αὐτοὺς μαγεύουσι διὰ τῶν μυσηριωδῶν ἐκείνων μολπῶν ὡς ψάλ-